

פרשת תזריע-מצורע

"אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שָׂאת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְהָרַת... וְהוֹבֵא אֶל אֶהָרֹן הַכֹּהֵן.. " (ויקרא י"ג, ב').

תזכורת לכולנו לימים בהם ניכרו עיוותי נפש ומידות על גופו של אדם ממש.

ימים בהם זכו אבותינו להרמוניה מדהימה בין גוף לנפש. ימים בהם היה גופו של אדם מודיע על פגמיו הרוחניים ומאפשר את תיקונם המידי. ימים בהם לשם רפואה היה אדם אף אל הכהן בכדי שיאבחן את שורשן הרוחני של בעיותיו הבריאותיות.

ימים בטרם ניתנה רשות גורפת לרופא לרפא את הסימפטומים ולמנוע טיפול בבעיות השורש הנפשיות..

..בל נשכח כי כל מחלותינו אינן אלא סימנים לעיוותינו הפנימיים ולמומינו הרוחניים.

(מתוך הספר: "הזמנה לפרשה", הרב נעם פרל, ישיבת סוסיא)

שיעור פרשת שבוע – נעמה סט

ימי החול		שבת פרשת תז"מ	
05:06←05:13	זמן תפילין /טלית	18:53	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	19:00	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	-	שיעור הלכה אקטואלית
08:00	שחרית ג' (בביה"ס, ימים א-ה)	06:45	שחרית א'
09:19←09:23	סוף זמן ק"ש	08:30	שחרית ב'
19:05	מנחה משניות וערבית	08:00	שחרית ע"מ
19:18←19:14	שקיעה	17:40	13:30 מנחה
20:10	ערבית	17:15	לימוד הורים וילדים
21:00	ערבית (בשקד ג')	14:00	מנחה (בבית שנון)
		17:30	מנחה ע"מ
		18:00	שיעור-הרב ארי
		19:50	צאת השבת

שבת
שלום

את לבנות ואת להרוס

ובא אשר לו הבית והגיד לכהן לאמר כנגע נראה לי בבית. וצוה הכהן ופנו את הבית בטרם יבא הכהן לראות את הנגע... (ויקרא י"ד, ל"ה-ל"ו)

אדם מגלה שבביתו קיים נגע והוא פונה אל הכהן בכדי שיאבחן את הבעיה. הכהן מצווה לפנות תחילה את הבית מתכולתו בכדי להקל על התהליך בהמשך.

וראה את הנגע והנה הנגע בקירת הבית.. ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים. ושב הכהן ביום השביעי וראה והנה פשה הנגע בקירת הבית.. וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע.. ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית. (ל"ז-מ"ב)

הכהן מגיע ל"ביקור בית" ומזהה שמדובר בנגע שהתפשט לכמה קירות. הוא מטיל על הבית הסגר של שבוע ובתום ימי ההסגר, חוזר לבדיקה נוספת ורואה שהנגע המשיך להתפשט. בנקודה זו עליו לטפל בנגע בכך שהוא 'מחלץ' בעדינות את האבנים ואת החומר הנגועים ומניח אותם מחוץ למחנה במקום טמא.

ואם ישוב הנגע ופרח בבית אחר חלץ את האבנים ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטוח. ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת ממארת הוא בבית טמא הוא. ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר אל-מקום טמא. (מ"ג-מ"ה).

הכהן מגלה שלמרות ההסגר על הבית, החלפת האבנים הנגועות והטיוח מחדש - הצרעת אינה עוזבת את הבית ואף ממשיכה להתפשט בו ללא תקנה. בנקודה זו עליו להרוס את הבית בברוטאליות ולא להשאיר ממנו זכר.

נשאלת השאלה: מדוע קיימת ניגודיות כה חריפה בין שלב הטיהור/ריפוי – בו 'מחלצים' בעדינות את האבנים מקיר הבית ומניחים אותם במקום טמא, לבין שלב ההריסה (הבלתי נמנע) בו 'מנתצים' את הבית על אבניו ועציו ועפרו? מה פשר האגרסיביות כלפי הבית ומה הטעם בנייתו העצים והאבנים שמהם היה בנוי הבית?

במה חטא הבית שזוכה לטיפול הדומה מאד לעבודה זרה?: **"כי-אם-זה תעשו להם מזבחתיהם תתצו ומצבתם תשברו ואשיריהם תגדעו ופסיליהם תשרפון באש" (דברים ז', ה').**

ובכן, עניין "צרעת הבתים" מעט תמוה וקיימת הסברה (ר' שמעון בן אלעזר) שלא קרתה מעולם. לפיכך ננסה להתייחס אליו כדוגמה הבאה ללמדנו עניין חשוב אחר בחיי היום יום - הבית כמשל.

המצב אליו נקלע בעל הבית שלקה בצרעת, הוא כואב מאד – עליו להרוס עד היסוד את הבית שבנה בשתי ידיו. ייתכן שזהו רכושו היחיד, ייתכן שאין לו דיור חלופי וייתכן שטרם שילם על הבית שאותו הוא צריך להרוס. אולם, עליו להכיר בעובדה שחרף כל המאמצים, ביתו חסר תקנה ועליו להיפרד ממנו.

מבחינתו, עצם ההשלמה עם העובדה שלא ישוב אליו יותר - היא תחילתו של התיקון. לשם כך עליו להרוס אותו בכל הכח עד היסוד, ולהפנים באמצעות פעולה אגרסיבית זו שנסתם הגולל על הבית ועליו לבנות לעצמו בית חדש.

הבית חסר התקנה, משמש לנו כמשל לאותם דברים שמהם עלינו להיפרד לצמיתות ולהתקדם לשלב הבא..

יורם קינלמן

לאיילת פרידלר, אתך באבלך על פטירתה של אמך

נעמי אליהו ז"ל

קיבוץ סעד

על הקשר שבין 'חכ' החירות' ו'חכ' הצמאות'

הקשר הראשון והמובן מאליו הוא שבשני החגים, בפסח וביום העצמאות, אנו חוגגים למעשה את העצמאות והחירות ובנוסף את לקיחת האחריות.

ויקטור פרנקל, אבי תורת ה"לוגותרפיה" (תורה פסיכותרפית שפותחה על ידו המתמקדת בשאיפה למשמעות), הציע לממשלת ארצות הברית להקים בחוף המזרחי את פסל **האחריות** שיעמוד במקביל לפסל **החירות** בחוף המערבי. **למה?** כי ללא היכולת לקחת אחריות לא ניתן לצאת לחירות.

הקשר השני הוא שבשני החגים נדרשו המנהיגים ביחד עם העם **לעשות מעשה שאינו מובן מאליו**. משה נדרש למרוד באימפריה החזקה ביותר בעולם העתיק, במצרים, ולהימנע מלהקשיב למקטרגים מבית שבוודאי אמרו לו להמתין ולחכות...

גם דוד בן גוריון לא נכנע לג'ורג' מרשל, מזכיר המדינה האמריקאי, שאיים עליו, שלא יכריז על הקמת המדינה. גם בהתייעצות עם מי שהוביל למעשה את כוחות ההגנה לקראת הקמת צה"ל, **לימים פרופ' יגאל ידין** ואז ראש אג"מ, אמר ידין לבן גוריון כי: **"הסיכויים להגן על המדינה שקולים"**. כלומר, ישנם 50% אחוז למפלה! יתרון האויב גדול, ולכן אולי כדאי להמתין עם ההכרזה על הקמת המדינה... **מה היה קורה אילו אחד מהם היה מהסס עוד רגע אחד?**

הקשר השלישי, בשני החגים, יצאנו בחיפזון: בפסח: "מותנכם חגורים, נעליכם ברגליכם..." והבצק? "טרם יחמץ..." בתש"ח: הכרזת העצמאות, המוכרת לנו כיום, אפילו לא נכתבה עדיין על קלף.. בן גוריון קרא אותה מדפי טיוטה ומנהיגי העם חתמו בפועל על קלף ריק שרק אחר כך משודך וחובר למגילת העצמאות שמעליו..

הקשר הרביעי הוא הנאומים שנשאו המנהיגים בעת ההיא: בשיא הלחץ של היציאה ממצרים, כשהמצרים מתארגנים לצאת למרדף, כשאין זמן אפילו להתפיה בצק, משה נואם ואומר שאם בעתיד ילדי העברים, ישאלו אותם מדוע הם חוגגים את חג הפסח, עליהם לספר להם על היציאה מעבדות לחרות. האם זה הזמן לעשות זאת?

גם בשיא הלחץ בעת הקמת המדינה, כשבעוד רגע צבאות ערב תוקפים את מדינת ישראל, שעוד לא נולדה, דוד בן גוריון מדבר על הקשר ההיסטורי והמסורתי של היהודים לארצם, על השואה הנוראה ועל הערכים המרכזיים עליהם תושלת המדינה שבדרך. **את מי זה מעניין עכשיו? צריך לעשות דברים דחופים בהרבה...**

אלא, ששניהם יודעים שזוהי שעה גורלית ו**שניהם לא מחמיצים את ההזדמנות לצד הפעולה ליציאה לחרות ולהקמת המדינה, לנאום לחנך ובעיקר להעביר את המסר!**

משה יודע, שיציאת עם שלם של עבדים לחרות, היא תקדים בינלאומי שכל העולם מחכה לו! הוא רוצה להעביר לדורות הבאים מסר חשוב של זיכרון. איננו יוצאים ממצרים רק בעבור הדור הנוכחי. אלא כדי לזכור תמיד את מצוקת החלש: "וגר לא תלחץ... כי גרים הייתם בארץ מצרים." ובשבת עליך לתת לו לנוח כמוך! ולמה? "כי עבד היית..."

משה מרים את עיניו אל העתיד. הוא מדבר על הילדים ועל דור ההמשך. אל תשכח מהיכן באת. יש לך אחריות לדעת על העבר שלך. אם תשכח את סיפור החופש תשכח גם את הצורך בחופש עצמו.

הוא מלמדנו כי למען שמירה על חברה חופשית ועל חירות, לא דרוש צבא אלא מערכת חינוך ומשפחה, המנחילים את הערכים באמצעות חינוך, וזיכרון מדור לדור. **הרב זקס אמר כי: "הסיפור היהודי אינו חרות במונומנטים מרשימים אלא נחרת סביב שולחן השבת, בתוך הסוכה, סביב שולחן ליל הסדר ומועבר מאב לבן ומסבתא לנכדה בכל בית."**

לכן יהושע בן גמלא יסד את חוק חינוך חובה ככתוב במסכת בבא בתרא כא ע"א: "ותיקן שיהיו מושיבין מלמדי תינוקות בכל עיר ועיר ומכניסין אותו כבן 6 כבן 7". באנגליה נחקק חוק כזה ב1870. במיסיסיפי רק ב1918.

זהות מתעצבת מהיכן שבאת, כי: "עם שאינו זוכר את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל..."

מה פרוש המילה קדימה? ישר הלאה. אם כך, מהי המילה קדום? קודם! כלומר: השורש ק.ד.מ. הוא אותו השורש למילה קדימה וגם למילה אחורה. ומדוע? **כי בלי עבר אין עתיד!**

כמו משה גם בן גוריון יודע כי ללא זיכרון לא ניתן לחלום. הוא יודע שבאמצעות הקמת המדינה הוא יכול לבטל את מושג הפליטות שהיה שם נרדף למילה יהודי במשך מאות בשנים. (ובאמת מאז קום המדינה אין כבר פליטים יהודיים יש רק עולים חדשים!) הוא יודע שברגע שמדינת ישראל תקום יוכלו אלפי יהודים להגיע ולחיות בארץ לאחר 1800 שנים שרק התפללו וחלמו עליה. כדי שהמדינה תעמוד ברוחות מצויות ושאינן מצויות, יודע בן גוריון שעליו להדגיש את האדנים עליהם מיוסדת המדינה. על העבר והמסורת ו"על יסודות החרות הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל", משום שאחרת מאבדים את **הבסיס** ממנו באנו ואת **הלאן** שאליו אנו פוסעים. שנדע לקיים, לשמור ולנצור את יעודנו, אמונתנו ומדינתנו.

יצף ואילון היימן

תושבי קיבוץ סעד בין השנים 2000-2007

ובהזדמנות זו.. דרישת שלום חמה לכל החברים היקרים. אנו מתגעגעים וזוכרים באהבה את הנוף האנושי, את המדשאות ואת השדות בואכה סעד.

תודה

לחברי קיבוץ סעד היקרים.

ברצוננו להגיד תודה על התמיכה, על החיבוק החם ועל המטעמים הטעימים במהלך השבעה.

תודה רבה לרב ארי ולאיתן הימן על הליווי והתמיכה.

בעזרת ה' נתבשר בשורות טובות.

משפחת אילן, ראדר ושכר

דברים נשאה חזית אנדסמן בטקס יום הזכרון לשואה ולגבורה

קשה לקלוט, קשה להבין. מה הם עברו את הסבל הגדול, את המספרים.. 6 מיליון זה מספר עצום. קשה להבין את המשמעות של החורבן את גודל ההפסד..

לא נולדתי למשפחה שסבלה ועברה את מאורעות התופת של השואה. תמיד היה זה הסיפור של השכנים שלנו ממול, ניצולי שואה ובמיוחד שכנתי ששרדה את מחנה המוות היתה דמות להערצה עבורי. לימים השכנה הפכה להיות חמותי היקרה והאהובה ופתאום הסיפור הגדול והנורא הפך להיות גם קצת הסיפור שלי, וקצת התחלתי להכיר ובעיקר הרגשתי את חובתי - אני נשואה לבן שהוא דור שני ומרגישה את חובתי לחנך את ילדי שהם דור שלישי לשואה לזכור ולא לשכוח ולהעביר את הסיפור שלנו הלאה.

כדי לנסות להבין ולהתמודד עם הזיכרון הנורא, אני מציעה לנו לחשוב בקטן. לחשוב על ילדה קטנה - ילדה בת 8-9 עם זוג הורים שהאמינו בבני אדם. נפתלי - הנרי פרפיר ואלידה לבית אופטנברג, וילדתם היחידה ורדית רחל פרפיר לימים לנדסמן. סבא נפתלי היה אדם טוב, עם לב ענק אוהב ורגיש- כך אומא (יסבתא' בהולנדית) מספרת, הוא האמין בבני אדם. לרגע לא חשב שהגרמנים יוכלו להתאכזר כל כך. עוד יותר מזה, הוא סמך על השכנים, החברים בני העם ההולנדי שהוא הרגיש חלק בלתי נפרד ממנו, מאז המאה ה-17. הוא סמך עליהם שלא יאפשרו לגרמנים להזיק ליהודים. לכן משפחתה של אומא לא ברחו או התחבאה גם כשהציעו להם להתחבא בבית העוזרת של המשפחה. עד הרגע האחרון הוא האמין בבני אדם. גם כשהיה במחנה המעבר וגם כשהגיעו למחנה הנורא.

משפחת פרפיר הועברה למחנה ברגן בלזן ממחנה המעצר וסטרבורג ב-16.02.1944. מינואר עד ספטמבר 1944 הגיעו לברגן-בלזן ממחנה וסטרבורק שבהולנד שמונה משלוחים, ובהם 3670 נפש שהוגדרו כמיועדים לחליפין. ממרס 1944 חודש לאחר שהגיעה משפחת פרפיר, הפך ברגן-בלזן בהדרגה למחנה ריכוז.

2 בדצמבר 1944 מונה למפקד המחנה האופטשטורמפירר יוזף קרמר, מי שהיה עד אז מפקד מחנה אושוויץ-בירקנאו. ואז התנאים הפכו להיות בלתי אנושיים. היתה הידרדרות מוחלטת בתנאי האסירים בברגן-בלזן שבאה עם העברתם של רבבות אסירים במסגרת צעדות המוות, בעת פינוי מחנות ריכוז במזרח. רק אחוז קטן מהנספים בברגן-בלזן נהרגו בירי. לגרמנים לא היה צורך להרוג אסירים, שכן עשרות אלפים מתו מתשישות או מרעב. מגיפות התפשטו במהירות במחנה, ומתחילת 1945 לא היו בו התקנים סניטריים כלל.

אבל האנשים, גם כשהחזיקו אותם במחנה הנוראי הזה בברגן בלזן, הם המשיכו להאמין במשפחה, באהבה, בנתינה. כמה סבא נפתלי אהב את אלידה ואומא- הוא הקריב את חייו למען- הנאצים אומנם רצחו אותו, אבל לא רצחו את הנפש שלו- הוא סיכן את עצמו מתוך בחירה כדי להראות את אהבתו לביתו ולאשתו (ויתר על הלחם שלו כדי לשמח את בתו ביום ההולדת שלה, הוא ויתר על מנת המזון של כמעט שבועיים). סבתא אלידה סיכנה את עצמה כדי לטפל בו ולאהוב אותו עד הסוף כששכב גוסס אחרי שסקלו אותו באבנים. סבא נפתלי נרצח חודשיים לפני השחרור. היא טיפלה גם בחולים אחרים ועודדה ועזרה לרבים מיושבי הצריף.

גם באומא אלידה טיפלה באהבה גדולה. בכל יום הקפידה על מקלחת גם במים גם אם היו קפואים, לימדה אותה דברים, הכל כדי לשמר שגרה ונורמאליות במחנה שהוא לא נורמאלי. את הערכים האלה הם הנחילו לנו הילדים והנכדים שאף פעם לא הכירו אותם, את ערך האהבה, המשפחה, הנתינה וכמובן, האמונה בקב"ה ובאדם.

כאשר הגרמנים ראו שצבא ארצות הברית ובריטניה מתקרבים לכיוון גרמניה לאזור המחנה "ברגן-בלזן" כדי לשחררו, הם העמיסו את היהודים שעוד עמדו על הרגליים לקרונות מסע, קרונות של בהמות מתוך מטרה להוביל אותם למחנה השמדה טרזיינשטאט (לתאי הגזים). ב-10 באפריל 1945, חמישה ימים לפני שחרור מחנה ברגן בלזן, יצאו מהמחנה שלוש רכבות עם 2,500 אסירים על כל אחת מהן - רובם יהודים יוצאי הולנד וחלקם מהונגריה.

הרכבות נסעו אל עבר מחנה טרזיינשטאט, שם הוקמו במהלך 1945 תאי גזים. מפקד מחנה ברגן בלזן, יוזף קרמר, קיווה שאסירים אלו יומתו בטרזיינשטאט בגז. בסופו של דבר תאי הגזים הללו לא הופעלו. ורדית ממשיכה לספר: הרכבת הראשונה הגיעה לטרזיינשטאט, הרכבת השניה שוחררה על ידי בעלות הברית ואילו רכבת שלישית "נעלמה" – זוהי הרכבת שנודעה אחר כך בתור 'הרכבת האבודה'. הרכבת נסעה שבועיים שלמים בדרכים, כשהיא נוסעת הלוך ושוב בין קווי הכוחות הלוחמים בניסיון להגיע לטרזיינשטאט. בין לבין נקלעה הרכבת לחילופי האש בין הכוחות הגרמנים לצבא האדום. על הרכבת היינו אימי ואני, סגורים בתוך הקרונות, דחוסים בעמידה ובתנאים בלתי אנושיים, ללא מזון ומים, ללא מקום לעשיית הצרכים, רומסים זה את זה בניסיון להגיע לפתח אוויר קטן וצר הנמצא בחלקו העליון של הקרון, בניסיון לשאוף קצת חמצן. חלק מהאנשים בקרונות היו חיים וחלק מהאנשים גססו מטיפוס ומתת תזונה או שמתו כי לא הצליחו לשרוד את התנאים הקשים. אני חליתי במחלת הטיפוס ורוב הנסיעה קדחתי מחוס ואימא שלי שמרה עליי וטיפלה בי. מידי פעם הרכבת הייתה עוצרת כדי לזרוק את האנשים המתים החוצה ולאפשר ליתר האנשים לשאוף אוויר נקי. לבסוף נעצרה הרכבת על גשר הרוס מעל נהר אלסטר ליד העיירה טרביץ (Troebitz) שבמזרח גרמניה ושוחררה על ידי כוחות הצבא האדום, ב-23 באפריל 1945. במהלך מסעה של הרכבת לא קיבלו האסירים, שחלקם כבר גססו מטיפוס ומתת תזונה, כל מזון או שתייה. חלקם מתו בקרונות הרכבת וחלקם בימים שלאחר שחרור הרכבת בטרביץ. לאחר ששוחררו נלקחו הניצולים לעיירה טרביץ הסמוכה ושוכנו בה. הם קברו את רוב הנספים בקבר אחים. אחרים נטמנו בבית הקברות היהודי שהוקם בטרביץ. אני הייתי בת 9 ורק בקושי שרדתי את הנסיעה האיומה, הייתי חלשה וחולה בטיפוס ורק בזכות אימא שרדתי את הנסיעה האיומה.

כשנשאלה חמותי בראיון העדות שלה מה המסר שלה לדורות הבאים- היא אמרה שני מסרים - תמיד להיות אופטימיים ושיש אנשים רעים אבל יש יותר אנשים טובים. האשה שעברה על ידי בני אדם התעללות כזאת, בדיוק כמו שחינכו אותה הוריה, המשיכה להאמין בבני אדם, לתרום ולעזור כל חייה. ואם הם היו כאלה, מי אנחנו שנשפוט? מי אנחנו שנולדנו עם כפית של כסף בפה נשאל ונערער ונכעס? נסתרות דרכי האל... חובתנו היא להמשיך את דרכם, בדרכינו. וחמי בעדותו העביר גם הוא מסר חזק- "הניצחון שלנו עליהם הוא ביושבנו כאן בארץ ישראל, עם חזק, עם צבא חזק שבננו הם חייליו.

משפחת פרפיר לא נכחדה, יש לה המשך כאן בארץ שלנו- זה הניצחון הגדול שלנו.

ערב יום הזכרון

לחללי מערכות ישראל

"הן זה אותו העמק, הן זה אותו הבית אבל אתם הן לא תוכלו לשוב
ואין קרה, ואין קרה ואין קורה עדיין שהחיטה צומחת שוב." (דורית צמרת)

נתכנס כולנו לטקס יום הזיכרון

לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה

ביום שני ג' אייר 24/4/23

בשעה 19:50

בדשא מחוץ למועדון לחבר

צ' השקת הספר "בראש מורס"

ביום חמישי שעבר, למחרת החג, התאספו בני המשפחה וחברים רבים לחוגג עם יוכבד גולד ולשמוח עמה לכבוד צאתו לאור של הספר המספר את סיפור חייה: "בראש מורס", וכן- לפתוח את חגיגות המאה להולדתה של גיבורת הערב.

בערב שמענו קטעי קריאה מתוך הספר, ברכות ואיחולים מפי ילדיה, נכדיה וניניה, זכינו לסיים מסכת "ביכורים" עם אליהוא שנון וכן להציץ מאחורי הקלעים של הספר עם העורכת ורדית לוי שערכה את הספר במקצועיות וברגישות רבה.

אנו מביאים כאן את ברכתה של שרה עברון, ומאחלים ליוכבד הרבה בריאות ונחת עם משפחתה האוהבת, בראש **מורס ובשמחת הלב.**

ברכה שרה עברון ליוכבד גולד בערב ההשקה

יוכבד חברתנו האהובה והיקרה,

"רבות נשים עשו חיל ואת עלית על כולנה"

אני שמחה ונרגשת על הזכות לברך אותך לרגל צאת ספרך בראש מורס ולהודות לך על כתיבתו ופרסומו. זכינו שיש בתוכנו אישה כמותך, ההולכת בתוכנו ומהווה עמוד אש של משמעות בעשייה הנמשכת מאה שנים.

מעטים זוכים להגיע בצלילות ועם כוחות לשיבה טובה כמותך, ואני חוששת שמעט מן המעטים הללו מוצאים את הזמן והכוחות בגיל מופלא לכתוב את ההיסטוריה ולהעניק לדורות הבאים מתנת משמעות מיוחדת כפי שאת הענקת לבני משפחתך, לקיבוץ סעד – לביתך ולעם ישראל.

בסיפורך האישי מקופלת היסטוריה שהיא הסיפור הלאומי שלנו, מנקודות מבטך על פני עשרה עשורים: מילדותך בגרמניה, בת למשפחת רבנים ציונית, דרך העלמה הצעירה שהיית בבית צעירות מזרחי בירושלים, ומרגע הצטרפותך כחלוצה לקבוצה שהפכה להיות סעד שלנו מימי הרצליה ונתניה ועד לסעד בנגב.

קראתי בשקיקה את הספר, סיפור היסטורי: יהדות שורשית אדוקה וציונות, צלו המאיים והנורא של הנאציזם והשוואה, המאבק להקמת המדינה ומלחמת העצמאות, ועד לביתנו כאן בסעד, דרך עיניה של אישה אחת שלא מוותרת על ערכיה ותמיד מתייצבת לעשייה. את מספרת על העבודה המאתגרת, ראשית, במטבח, האקונומית הנלחמת למצוא דרכים להזין את העובדים ביצירתיות ובאחריות גדולה. בהמשך בתפקיד אחות הקיבוץ, האחריות העצומה של הצלה ורפואה בשגרה וחירום בישוב שהיה שנים רבות יישוב ספר רחוק.

בחרתי במעט סיפורים מהשפע בספר, המהווים עבורי השראה של עמידה על ערכים בצד ביצוע המשימה, רגעים נשיים, אימהיים, סמליים: בפרק "עולים לגבעה", את מתארת את מעבר הקבוצה מנתניה להרצליה, לכאורה תחנת מעבר של הקבוצה לפני הגיעה לסעד. והנה, הכל חי לנגד העיניים: ההחלטה על המעבר, והעשייה, ואת בת תשע עשרה...

"בתחילת שנת תש"ג... אני ארזתי את כל כלי המטבח. העמסנו הכל על משאית ועל עגלה רתומה לסוסים ויצאנו לדרך..." בהמשך אותה שנה, נשאת לבחיר לבך שמואל ז"ל, חתונה שמחה בקבוצה, וחיים בחדר קיבוצי פשוט, אחד מששה חדרים בצריף שהופרד במחיצות דקות.

תיאור נוסף מהימים הללו שבה את תשומת לבי: החלטתך על כיסוי הראש: "את יודעת, כל המשפחה דתית מאד ואין אצלנו נשואות שאינן חובשות כיסוי ראש" אמר לך דודך. ידעתי זאת, את כותבת, "אולם האווירה במחנה הייתה שונה מהאווירה בביתנו בגרמניה, והייתי רחוקה מהבית וממשפחתי... הייתה בי התנגדות פנימית לשינוי המהותי במראה שלי, בפרט שידעתי שאהיה חריגה בנוף החברות, אולם נכנעתי לבקשתו של דוד שמחה. **כנראה שבתוך תוכי הסכמתי עם דבריו והבנתי שכך ראוי שאנהג**"

את כל חייך נתת למפעל הזה, בניית יישוב בארץ ישראל, המחנה שהפך לקיבוץ משגשג, אך לא וויתרת על הנקודה הפנימית שלך של מנהג בית הורייך וקיום תורה ומצוות. ייחד עם היותך חלק מהקבוצה, לא וויתרת על דרכך ביהדות.

בפרק, סיפרת גם על החינוך והטיפול המשותף אליו מסרת את בכורתך יעל ז"ל שנולדה בשנה שאחר כך: "ידעתי מראש שברגע שאלד, תגדל ילדתי מחוץ לבית כדי שאוכל לעבוד כמו שעבדתי לפני שהיא נולדה. **טובת הקיבוץ עמדה לנגד עיניהם** של חברי המשק והם חשבו על הספקים בעבודה ולא על טובת התינוקות... בסך הכל הייתי מרוצה מהטיפול ביעל (את מספרת שם על טיפולה המסור של ציפ המטפלת המיתולוגית של ילדי סעד הראשונים)... והייתי בטוחה שהיא בידיים טובות... רק כשנולד יוסי, כשכבר היינו בסעד, לא סמכתי עוד על שומרת הלילה כבעבר... חששתי שאחרי שבת החלב אינו טרי והלכתי במוצאי שבת להביא חלב מהרפת..."

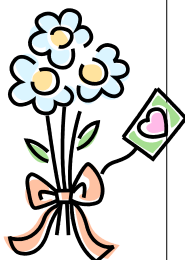
היית מסורה לרעיון ולדרך, **וכדי שהמפעל יצליח עשית כל מה שנדרש ויותר!** אחרי פטירתו של שמואל ז"ל (אותו לא זכיתי להכיר) המשכת בראש מורם לגדל את חמשת ילדיכם, לבנות בית וקיבוץ באהבה, בנחישות ובאמונה רבה. ועם זאת, כשסברת שיש לעשות שינוי – שינית. בסוף ספרך סיכמת: "אני מביטה לאחור ומשתאה. אלו היו חיי? כל זה?"

...

היו רגעים שהתקשיתי לקום מתוך האבל והצער ולהמשיך קדימה, אולם אף פעם לא הרכנתי את ראשי, אף פעם לא נכנעתי לכאב. "להמשיך קדימה!" בכל מצב... לא פעם צחקו החברים והמשפחה על הייקיות הזו, אבל כמדומני, הם ידעו שיש לה יתרונות משלה".

תודה לך יוכבד על ההשראה הגדולה, זכות לחיות לצדך ולהיות שותפה למפעל חייך הגדול!

באהבה והוקרה, שרה עברון

ליל דנין
ברכות ליל שחרור מ3ה"ל.
אלה והלח בחיים האלרחיים ויהי ה' אתך!
13ות חו"מ"ע וקהילת סעד

מחצית עשרת ה'פטרות' חכנו יוסף (פיקו) אינלרד ז"ל

דברים שנשא אז בנו - מוישלה גינזברג

אבא! לא איש דברים אנכי, אך בכל זאת אנסה לומר עליך כמה מילים.

הרבה חוויות חווינו שלושה אחים ביחד, מהיותנו ילדים קטנים, נערים, ואח"כ חיילים. על אף הלינה המשותפת הצלחת ביחד עם אמא להעביר לנו ולהטמיע בנו, את החינוך המיוחד של הקיבוץ הדתי הנבנה על תורה ועבודה.

אף לנכדיך המסר היה - שאין דבר העומד בפני הרצון, והמטרה מקדשת את האמצעים. התגאית מאוד שבניך, ואף נכדיך, היו בצבא ושרתו ומשרתים כחיילים קרביים בכוחות הביטחון. אני זוכר כיצד התרגשת מכל טלפון מאחד הנכדים המשרתים, ומיד מהרת להודיע לי על כך וחיוך של שמחה ואושר היה על פניך. הצלחת לזהות את כישורי נכדיך ואת התחומים האהובים עליהם, ובהתאם לכך בקשת גם עזרה מהם, והם נענו ברצון לסייע לך.

לא אשכח, כיצד בשבועות האחרונים, מתוך הרהורים, סיפרת לי שבלילה ביקר אותך נכדך ערן - השוהה בחו"ל - וסייע לך להתלבש, להתהפך וכד'. ידעת שפיזית הוא לא לידך כי אם בשליחות, אך בליבך הוא היה תמיד.

על יחסך המיוחד לתפילה ולמצוות כבר דיברו רבים, אך אני רוצה להמחיש זאת מזווית הראיה האישית שלי. בכל חג וחג הייתה משתף את הציבור באווירות החג והמצווה האופיינית לו. אם בחלוקת ארבעת המינים, אם במשלוחי מנות, אם במצה שמורה וכד'. אף דאגת לכך שבחברה הקיבוצית הסובבת, או בכפר רפאל ירגישו את אוירת החג.

זכורה לי ביותר תפילתך הנרגשת בימים נוראים, ובמיוחד בתפילת מוסף של יום הכיפורים. באמירת הפיוט על עשרת הרוגי מלכות, היית נרגש ובוכה חליפות. אני תמהתי ושאלתי אותך: מה מרגש אותך בתפילה זו? הרי בקטעים אחרים יש שיאים נוספים להתרגשות, מדוע דווקא בפיוט זה ההתרגשות כל כך גדולה?

ואתה השבת לי: אתה זוכר איך בליל הסדר, לפני כחמש עשרה שנה, נאלצו לקטוע את רגלי הראשונה? אתה ישבת לצדי, ותוך כדי הזרקת מורפיום הצלחנו ואמרנו את ההגדה ביחד, ואף שתינו ארבע כוסות בברכה. שם ניסה הקב"ה לקרב אותי אליו. ומאז, בכל פעם שנפגע חלק נוסף מגופי הרגשתי כמו אחד מעשרה קדושים אלו, אשר עברו עינויים רבים, הזדככו בהם עד שהגיעו למעלה...

הנה בשבת "אחרי מות" לאחר תפילת שחרית ומוסף, אמרת לרופאים "עזבו אותי" וכמו גדול אמרת "שמע ישראל, ה' אלוקינו ה' אחד" ונדמת. כך אזכור אותך. למרות הסבל הצלחת להתמודד, להמשיך לתרום בכל יכולתך ואף מעבר לכך למשפחה הקרובה והמורחבת, לבית קיבוץ סעד, ואף לתושבי האזור.

בשבת זו עלית למרומים והצטרפת לצדיקים "הרוגי מלכות" בכל הדורות. יהי זכרך הברוך עמנו לעד...

מחצית עשרת ה'פטרות' חכנו יוסף (פיקו) אינלרד ז"ל

מחצית עשרת ה'פטרות' חכנו יוסף (פיקו) אינלרד ז"ל

מחצית עשרת ה'פטרות' חכנו יוסף (פיקו) אינלרד ז"ל

מחצית עשרת ה'פטרות' חכנו יוסף (פיקו) אינלרד ז"ל

אלופים הקדושים – פרשת תזריע-מצורע / הרב ארי

לפני שנשאל את השאלות נחלק לכל המשתתפים ספרי תנ"ך. השאלות כולן יוצאות מפרשת השבוע ויוצרות חיבורים עם מקומות אחרים בתנ"ך. מה שצריך הוא להקשיב, לדפדף, לענות ולעמוד על הקשר בין שני המקורות. המוצאים משמעות מעניינת לחיבורים מוזמנים לשתף אותי.

1. "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" – מיהו הראשון בתורה (בראשית כא) שנימול ביום השמיני?
2. "והיה בעור בשרו לנגע צרעת" – על מי נאמר בתורה "וינגע ה' את... נגעים גדלים ואת ביתו" (בראשית יב, יז)? מדוע נענש?
3. "וישער בנגע הפך לבן" – על מי נאמר בפרשת שמות "והנה ידו מצרעת פשילג" (שמות ד,), ועל מי נאמר בפרשת בהעלותך "והנה... מצרעת פשילג" (במדבר יב, י)?
4. "צרעת פרוחה הוא בקרחתו" – על מי מסופר בספר דברי הימים ב (פרק כו, יט) "והצרעת זרחה במצחו לפני הכהנים בבית ה'?" מה עשה?
5. על מי נאמר בפרשת תזריע (פרק יג, מה) "בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע", ועל מי נאמר בפרשת שמיני (ויקרא י, ו) "ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו"?
6. מי מצטווה בפרשת תזריע (פרק יג, מה) "ועל שפם יעטה", ומי הצטווה בספר יחזקאל (פרק כד, יז) "ולא תעטה על שפם"?
7. "והזה על המטהר מן הצרעת שבע פעמים" – מי ציווה את מי בספר מלכים ב' "ורחצת שבע פעמים בירדן וישב בשרך לך וטהר" (פרק ה, י)?
8. לשם מה לוקח הכהן בפרשת מצורע (ויקרא יד, ד) "עץ ארז ושיני תולעת ואזוב", ולשם מה לוקח הכהן בפרשת חוקת (במדבר יט, ו) "עץ ארז ואזוב ושיני תולעת"?
9. מה מוסיפים בפרשת מצורע (פרק יד, ה) "אל כלי חרש על מים חיים", ועל מה נותנים בפרשת חוקת (במדבר יט, יז) "מים חיים אל כלי"?
10. מה נושא הפרשיה בפרשת מצורע שפותחת במילים "כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה" (פרק יד, לד), ומה נושא הפרשיה בפרשת בהר שפותחת במילים "כי תבאו אל הארץ" (ויקרא כה, ב)?

למרב וצמיחי – ברכות לנישואיכם!
 ליונת ואהרלה לוי ולכל המשפחה האורחת
 איחולים למנוחה ולנחת!

הזמנה לקידוש

הציבור מוזמן לקידוש לרגל נישואי בתנו מרב עב"ל עמיחי.

הקידוש ייערך השבת פרשת "תזריע מצורע"

לאחר המניין השני על הדשא שליד בית הכנסת.

משפחת לוי

פינת הטריוויב / יאיר life וברקאי אפרתי

נסו למצוא קשר בין השאלות לפרשות "תזריע-מצורע", תשובות במהופך בעלון בעמוד 9

1. בתחום החשמל, מה ההפך מנתק?
2. מי כתב, הלחין וביצע את השיר "זה היה ביתי" בגרסתו המקורית?
3. איזה שחקן NBA מפורסם שיחק בקבוצת לוס אנג'לס לייקרס, עם מספר גופיה 33 (היה לו פריט לבוש ייחודי אופייני)?
4. השלם את המשפט: "אם בְּאֶרְזִים... אֶזְבְּי קִיר?" (חשוב לדייק)
5. באיזו עיר הרחוב הראשי הוא רחוב אחוזה?
6. איזו יחידה בצה"ל נושאת כומתה בצבע ירקרק?
7. מי בתנ"ך היה "גיבור חיל מצורע"?
8. מהו DALL-E?
9. איך נקראת אישה (או חיה) היולדת לידה ראשונה?
10. ממה נגרמת צָרְבֶת?

life פונוס: מה המשפט הרקום על הפרוכת שמעטרת את ארון הקודש בתקופת ימי הזיכרון והגבורה?

איך יודעים שאי אביה? אסתכלים סביב סביב...

עם בוא האביב מתחילים לצאת גם הנחשים מתרדמת החורף. אם ראיתם נחש, יש לנהוג לפי הכללים הבאים:

1. לא נוגעים בנחש.
2. לשמור מרחק של כשני מטר מהנחש.
3. להתקשר מיד ליואל עברון 0523934519.
4. להודיע אחרי כמה שעות זה לא עוזר...
5. לשמור על קשר עין עד כמה שניתן עם הנחש, מבלי לסכן את עצמכם.

שומרים על
זחלי הארץ

בשטח פרטי - התשלום על חשבון המזמין (400 ₪)

בשטח ציבורי - ניתן לפנות לברכה ממועצה, לחייג 0507641919 ובמקביל להתקשר אלי.

לא הורגים נחשים, הנחשים הם חית בר מוגנת!

בברכת אביב וקיץ בטוחים

יואל עברון

לקראת טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפלאי פאלות האיה

בבית ספר דע"ת (באולם הספורט) תשפ"ג

בכל שנה כאשר מסתיים הטקס, יושב צוות הטקס ורושם מסקנות ותובנות שישמשו אותנו בשנים הבאות. בעקבות דברים שכתבנו בשנה שעברה, נביא כאן כמה פרטי מידע חשובים ובקשות.

בהזדמנות זו נודה לרבים וטובים בקהילתנו המסייעים בארגון הטקס והפקתו. אין ספק שרק בהתגייסות משותפת זו ניתן להעמיד טקס כה גדול ומכבד.

מספר בקשות לנו במיוחד לקהילת סעד :

א] אולם הספורט ייסגר לפעילות – ביום שני ג' אייר, 24.4 בשעות הבוקר תועמד תפאורה באולם ויתקיימו בו חזרות כלליות. **מיום שני בבוקר ועד יום שלישי בצהריים לא יוכלו להתקיים פעילויות ספורט באולם.** חוגי הכדורסל יתקיימו במגרש המוצלל בבית ספר החדש.

ב] רכבים - החנייה הקרובה לאולם הספורט תהייה שמורה למשפחות השכולות בלבד. סדרנים יכוונו את התנועה מהשער ובחניות משני צדי בית הספר. **בשל צמצום מקומות החנייה, בבקשה הימנעו מהגעה ברכבים. השאירו את הרכבים ליד חדר האוכל או בחנייה מס' 1 והגיעו ברגל.**

ג] קלנועיות ואופניים – אנא החנו בצדי האולם או במשטח החול ממול לאולם. **אין לחסום את שביל ורחבת הכניסה לאולם בקלנועיות ואופניים.**

ד] הגשת עזרה ראשונה – בקשה מכל הרופאים, אחיות, פרמדיקים, חובשים, מע"רים וכדומה, **הביאו עמכם לאולם תיק או תרמיל עזרה ראשונה שברשותכם, בתקווה שלא נזדקק להם.**

ה] הגעה מוקדמת של כלל הציבור – היות והמשפחות השכולות מלוות בחיילים, הן תלויות בחיילים המלווים אותן ואינן יכולות להקדים בואן לאולם. **נבקש מן הציבור הרחב להקדים בואו, לא להתיישב במקומות המסומנים למשפחות השכולות ולכבד בנוכחותו את המשפחות השכולות בכניסתן.**

ו] הסעות התלמידים – היות ולמועצה מספר בתי ספר רב ומספר אוטובוסים מצומצם, ביקשנו להיות בית הספר שתלמידיו יוסעו ראשונים. **בשל כך על תלמידינו לצאת מן האולם מיד בתום הטקס להסעות. אנא פנו את הדלתות ליציאת התלמידים ראשונים בסיום הטקס.**

שנוכה לזכור את הנופלים, לכבד את משפחותיהם,
ולשמוח בתקומת ישראל בארצנו בעזרת ה' יתברך.
תודות מראש על שיתוף הפעולה של כולכם.

בשם צוות יום הזיכרון :

יחזקאל אגדאן, יצחק אלוני, נח ויס, אריאל סאסי, אביא שילר ותרצה אורן

יום העצמאות
75

ערב יום העצמאות:

19:05 מנחה

שיעור של הרב ארי בענייני היום
 19:40 ערבית חגיגית ברוב עם עם הלל מוזיקלי
 מפקד וריקודים בדשא מחוץ למועדון לחבר
 21:30 ארוחת ערב ישראלית (ברישום מראש)
 בחדר האוכל

23:00 קומזיץ ושירה בציבור ברחבת הגד"ש

בוקר עצמאות:

10:30-12:30 יריד מטורף לכבוד יום

העצמאות.

הצוותים המארגנים

ימים שלישי-רביעי | ד-ה' אייר
 בדשא מחוץ למועדון לחבר

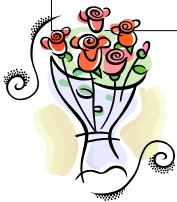
בס"ד
ובהשתדלותנו

"הנה הוא מגיע והוא בא בדיוק בזמן,
 כמה שחיקתי כבר בעצם"
 קבלו את...
יריד יום העצמאות תשפ"ג
בואו להנות מהיריד המסורתי
בחגיגות 75 למדינה
 בתאריך ה באייר, 26.4
 בין השעות 10:30-12:30
 בחדר האוכל
 כיתה ח' והמדריכים

ליונה רוזנטלר ולכל המשפחה
 מלא טוב להולדת הנינים:
 בן לרביד ונצט אביבן
 בת לרוצי ויצל אביבן
 נכדים לאפרת וניצן אביבן
 איחולים לשמחות ולנחת!

לאילי ויצנקוס ליוון
 ולכל המשפחה המורחבת
 ברכות לבת המצווה של הנכדה
 הלא - בתם של ליאת ומני
 איחולים לשמחות ולנחת!

לצידית ונחום אנדאו ולכל המשפחה המורחבת
 מלא טוב להולדת הנכדה, בת לרננה ומאצון ממו
 איחולים לשמחות ולנחת!

לצפרי וצפר שלומי, לחנון אולן ולכל המשפחה המורחבת
 ברכות להולדת הנכד-נין, בן לאילה ויואל ניכ
 איחולים לשמחות ולנחת!

משלחה ל אנחת הקהילה

1190 אפר

קהילה יקרה,

באה גל ביקשה לסיים את תפקידה בדואר לאחר שנים רבות של מתן שירות ומענה לכלל קהילת סעד. אני רוצה להודות לבאה בשם קהילת סעד על המסירות והאחריות לאורך השנים ולאחל לה פרישה מוצלחת לפנסיה, הנאה מהזמן הפנוי ובריאות שלמה ואיתנה. בימים הקרובים ייצא מכרז לתפקיד אחראית הדואר.

ועדת תרבות

לתרבות בסעד יש חלק מרכזי ומשמעותי בגיבוש הלכידות חברתית ותחושת שייכות וקשר לקיבוץ. התרבות הקיבוצית יוצרת חוויות משותפות וחיבורים בתוך הקהילה שלנו. ההנהלה הקהילתית אישרה השבוע את מנויה של חמי פיש כרכזת ועדת תרבות והיא תחליף את מיכל אפרתי ועדי רועי שהובילו את התרבות בסעד. חמי חוזרת לתפקיד לאחר מסי שנים של הפסקה והאתגר הראשון העומד בפניה הוא הקמת ועדת תרבות וכבר בתחילת השבוע ייצא קול קורא לחברי. ועדת תרבות. אני מאחלת הצלחה גדולה לחמי ובהזדמנות זו אני רוצה להודות בשם הקהילה למיכל ועדי על תרבות ענפה ועשייה מרובה ואיכותית למען חברי וחברות הקהילה.

שיוך דירות

השבוע נשלח לחברים הצעת החלטה "כללי התכנון וסימון המגרש לשיוך". ההצבעה על החלטה תתקיים ביום שני 15.5.23, כ"ד אייר. להלן הלו"ז הכולל את הגשת ההסתייגות ועד להצבעה על החלטה:

- העברת הערות/הסתייגויות - עד יום חמישי 27.4.23, ו' אייר - בשעה 12:00 למייל - shyuch@kv-saad.org.il
- דיון בהסתייגויות על ידי צוות שיוך דירות יתקיים ביום שני 1.5.23, י' אייר.
- פרסום לציבור - התייחסות צוות השיוך להסתייגויות - עד ליום שישי 5.5.23, י"ד אייר.
- אסיפה להצגת ההסתייגות שלא התקבלו ע"י הצוות תתקיים ביום שלישי 9.5.23, י"ח אייר, בשעה 20:30. מיד לאחריה תתקיים הצבעה ידנית באסיפה על ההסתייגויות.
- פרסום הנוסח המעודכן של החלטת כללי התכנון וסימון המגרש לשיוך לאחר הסתייגויות - ביום חמישי 11.5.23 כ' אייר.
- ההצבעה על החלטת כללי התכנון וסימון המגרש לשיוך תתקיים ביום שני 15.5.23, כ"ד אייר. ההצבעה תהיה באמצעות הקהילנט. קלפי יוצב גם בחדר האוכל. פרטים יפורסמו לקראת ההצבעה.

אני מזמינה אתכם לפנות אלינו בכל שאלה בנושא. המעוניינים בפגישה פרטנית עם תדהר ג'קסון, פרויקטור השיוך, מוזמנים לפנות לתאום פגישה באמצעות המייל shyuch@kv-saad.org.il או בטלפון 054-7128370

שבת שלום

כ"ד